

[Michael Kock]

Kulturministeren ønsker tillige, at bestyrelsen skal bestå af repræsentanter for både kultur- og erhvervslivet. Som jeg tidligere var inde på, finder Fremskridtspartiet, at teatret i højere grad bør drives efter kommercielle principper, og derfor finder vi det klart positivt, at ministeren ønsker at tilføre teaterledelsen erhvervs-mæssige synspunkter. Som et kuriosum kan jeg nævne, at medlemmer af Det Kongelige Kapel havde foretræde for Kulturudvalget. De nævnte, at en udvidelse af orkestermandskabet med 20 pct. ville betyde en effektivitetsstigning på 50 pct. Da effektivitetsstigninger kan overføres til omkostningsreduktioner, er et sådant forslag afgjort værd at undersøge, og jeg føler, at en mere erhvervsorienteret bestyrelse i langt højere grad vil have den nødvendige kompetence til at analysere og tage beslutninger omkring sådanne forhold og dermed sikre en mere effektiv og omkostningsbevidst ledelse af Det Kongelige Teater.

En anden positiv ting i forslaget er kulturministerens ønske om at popularisere teatrets produktioner ved at gøre dem tilgængelige for et bredere publikum via transmissioner i radio og tv samt ved salg af audiovisuelle materialer. Denne større folkelighed, kombineret med de indtægter, salget vil indbringe, hilser Fremskridtspartiet selvfølgelig også velkommen. Men når talen nu handler om popularisering, kan vi ikke undlade at kommentere det absurde i, at Det Kongelige Teater holder lukket i sommerperioden, hvor byen er fyldt med købedygtige turister, der almindeligvis er potentielle teatergængere. Som led i forslagets intentioner om at gøre teatrets produktioner mere tilgængelige for et bredere publikum håber vi derfor at ministeren vil indarbejde dette i lovforslaget.

Duetoft (CD):

Jeg kan nu ikke forstå, at Fremskridtspartiet har så meget imod, at det er de højtlønnede, der går i teater. Det er også dem, der betaler de højeste skatter, så der er jo også lidt sammenhæng her.

Men jeg vil godt starte med at sige, at vi kan støtte lovforslaget; vi synes, det er et godt lovforslag. Og så kunne jeg jo gå ned igen, men det ville ligne mig dårligt.

I forbindelse med bestyrelsen er det ideelt set naturligt og rigtigt, at der er vandtætte

skodder mellem den kunstneriske ledelse og bestyrelsens generelle arbejde, hvilket Socialdemokratiets ordfører også nævnte. Men jeg vil godt have lov til at sige i al stilfærdighed, at jeg ikke tror på, at det er realistisk. Jeg siger det bl.a. på baggrund af mine erfaringer fra den tid, hvor jeg sad i Danmarks Radios bestyrelse, hvor man jo også helt klart adskilte styringen i bestyrelsen fra hele programdiskussionen. Jeg kan huske, at jeg på et tidspunkt sagde: Vi kommer til at diskutere programmer . . . ! – Svaret var: Nej, det gjorde man i hvert fald ikke . . . ! – Og den sidste melding fra bestyrelsen, som jeg fik så sent som i forgårs på CD's landsmøde, var, at nu diskuterede man programmer.

Naturligvis kan man ikke lave en økonomisk styring af en virksomhed uden på en eller anden måde at diskutere produktet, og det tror jeg også man kommer til her. Derfor er det nok rigtigt, at man skal have en diskussion om ansvarsfordelingen, men den kan vi jo tage i udvalget. I den forbindelse vil jeg i en lille bisætning glæde mig over, at vi har fået ny kulturminister, for nu er det ikke god tone længere at udelukke folketingsmedlemmer fra bestyrelser, som man gjorde det, da man lavede radioloven. Kulturministeren skal have tak for, at der ikke længere er diskrimination her.

Vi er også bekymrede for Det Kongelige Kapels fremtid, og vi håber, at kapellet kan få en anden stilling i det færdige forslag, end det er tilfældet i øjeblikket.

Så kunne jeg også gå ned her og nu, men det gør jeg altså heller ikke, for jeg synes ikke, at Fremskridtspartiet skal slippe så let. Det er dog en utrolig dobbeltmoral i Fremskridtspartiets kulturpolitik, når man på den ene side hyl- og skriger over, at der kommer flygtninge og muslimer og indvandrere og sorthårede og alle mulige andre til Danmark, og at de er åh, så farlige for den danske kultur, de løber os alle sammen over ende, vi kommer alle sammen til at tale tyrkisk i løbet af 30 år, og alle de her ulykkelige ting. Men vi skal på den anden side i hvert fald ikke gøre noget for den danske kultur – jo, det kan folket få lov til, men folket er jo løbet over ende af tyrkerne!

Og hvorfor skal staten ikke støtte kunsten? Man kalder det kulturfascisme. Nu ved jeg ikke, om Fremskridtsfolk har større viden end vi andre om, hvad fascisme er, men normalt ville